

‘Stijn de Vries heeft het zeldzame talent dat zijn woorden heel krachtig zijn en tegelijkertijd voelen als een zachte omhelzing.’

– Iris de Graaf

‘Zijn overtuigende debuutroman handelt over twee schoolgaande jongens die hun liefdesrelatie angstvallig voor de buitenwereld verborgen proberen te houden. Een grote kracht van de roman is dat het voor de lezer volstrekt aannemelijk is dat ze zich zo gedragen. De Vries maakt als schrijver een gedegen indruk.’

– NRC

‘Stijn is een alleskunner. Geen wonder dus dat hij ook goed schrijft. *Als de zon valt* is een mooi, soepel geschreven coming-of-ageverhaal over queerliefde en vriendschap, gezien door de ogen van twee onzekere hoofdpersonen.’

– Saskia Noort

‘Een mooie, empathische schrijfstijl, direct en soms poëtisch. Wie jongeren aan het lezen wil krijgen moet voor boeken vol herkenning zorgen. Daar is dit een prachtig voorbeeld van. Heel knap, gevoelig en zorgvuldig verwoord. Grote complimenten.’

– *Boekenkrant*

‘Intiem, gevoelig, gedurfd. Een heel knap debuut!’

– Francine Oomen

*Voor iedereen die het leven liefheeft.
Of een poging doet tot.*

‘En hoe verder hij ging, des te langer was zijn terugweg.’

C.C.S. Crone

Bier, gekleurde lichtstralen, zuur zweet en zware luchtjes. Ik herinner me maar flarden. Ik adem diep in en voel een steek bij mijn ribben. Een snelle, harde pijn. Ik grijp naar mijn borstkas, probeer opnieuw diep in te ademen en de steek weg te blazen. Godverdomme. Het doet zeer. Alles doet zeer. Ik blijf op de grond liggen. Het voelt alsof ik in de buitenlucht ben. Ik weet het niet. Mijn handen tasten in het duister. De tegels plakken. De geur van pis en oude cola. Ergens voelt het vertrouwd. Ik zoek naar mijn telefoon. Ik wil Jacob bellen. Of Elsbeth. Ik zou zelfs ma nog willen vragen om hulp. Maar ik kan het ding niet vinden. Ik probeer na te denken. Ik weet niet wanneer Elsbeth wegging. Robbert en ik stonden de hele avond naast haar, dat weet ik wel. Toen we buiten rookten vroeg ik haar waarom ze een doorzichtig buisje in haar hand verstopte.

‘Dit spul is top, Alex. Van één druppel gaat je hoofd al tollен,’ zei ze. ‘Geloof me: het lekkerste gevoel dat er is.’ Ze had gelijk. Man, wat had ze gelijk.

Nadat ze haar peuk had uitgedrukt haalden we twee wodka-cola uit de keuken en namen de glazen mee. Terwijl we in het toilet stonden en lachten om Jorik, die woedend op de deur bonkte, druppelden we de vloeistof in onze glazen. Drie druppels per persoon, volgens Elsbeth niet genoeg. Ik deed nog een extra druppel in mijn eigen glas. Ik schoot uit bij haar.

‘Wacht, jij bent langer dan ik, jij moet deze hebben,’ zei ze, terwijl ze onze glazen verwisselde.

‘Schiet op jongens, ik moet pissen!’ Jorik bleef met zijn vuist op het hout bonken. Elsbeth proostte op onze nieuwe vriendschap en sloeg de inhoud van het glas in één keer achterover. Ik deed haar na. Ze lachte en veegde haar mond af.

‘Het is eigenlijk niet slim om GHB met alcohol te mengen. Maar volgens mij hebben we niet te veel gebruikt, hoor.’

De cola smaakte naar zeewater. Ik trok een scheef gezicht, draaide de deur van het slot en liep met Elsbeth langs Jorik.

‘Wat hebben jullie daar uitgespookt?’ vroeg hij. ‘Hebben jullie geneukt? Nee, toch?’ Hij lachte. Misschien weet hij dat ik helemaal geen meiden wil neuken. Of gelooft hij niet dat Elsbeth op me zou kunnen vallen. ‘En nu oprotten.’

We liepen terug naar de woonkamer. Ik voelde de trilling van de muziek in mijn onderbuik, samen schreeuwden we mee met Rihanna.

Even later proefde ik de zilte nasmaak niet meer. De bewegende lichtvlekjes op de muur veranderden in kleine vierkanten, alsof mijn zicht uit te weinig pixels bestond. Mijn hoofd tolde en ik vond het fijn. Mijn gedachten leken niet te bestaan. De laatste keer dat ik me zo voelde was alweer maanden terug. Die leegte. Duizelig. Alleen dan is er totale rust. Ik danste met Elsbeth, knuffelde Robbert. Hij haalde bier dat we samen opdronken. Ik weet niet meer of ik naar het toilet moest of naar buiten wilde voor frisse lucht, maar ik liep weg van de muziek, dat weet ik nog wel. Ik groette Jorik, liep de hoek om, nam een trap naar beneden, stootte mijn hoofd tegen een lage balk. En sindsdien is het zwart.

Mijn kop lijkt uit elkaar te knappen. Ik wil blijven liggen, maar ik moet hier weg. Mijn ogen raken gewend aan het donker. Vaag zie ik lijnen, een zacht licht op de muur tegenover me. Ze zeggen

dat je je hele leven voorbij ziet flitsen voordat je gaat, toch? Ik zie weinig. Mijn herinneringen zijn zo ver weggestopt dat ze zelfs nu niet boven komen drijven. Ik voel weer om me heen, strek mijn arm uit boven mijn hoofd. Een houten poot, met erboven een zachte stof. Een bank. Ik klem mijn vingers om de poot en probeer rechtop te gaan zitten. De pijn wordt heviger. Ik trek mezelf omhoog en laat mijn hoofd tegen de zijkant van de bank rusten. Mijn pink raakt een koud geworden stuk glas. Mijn telefoon. Ik pak hem op, tik op het scherm en zie een rood batterijtje. Ik zucht en blijf zitten. Ik staar naar de muur, het enige stukje dat ik kan zien. Een reddingsboei. De muur lijkt te ademen. Ik vind het prima, ik vind inmiddels alles prima. Ik tel tot zestig, sluit mijn ogen. Ik tel en tel. Net zo lang tot mijn ademhaling vertraagt tot een normaal tempo, mijn hart minder snel bonkt. De muur komt tot stilstand. Ik denk dat ik er nog ben.

I

De huid van mijn zak voelt schraal. Het lijkt alsof ik me steeds vaker moet scheren. Ik weet niet wanneer ik ermee begonnen ben, maar inmiddels ga ik er wekelijks met mijn scheermesje langs. Na een paar dagen zijn er opnieuw haartjes tussen de huidplooien gegroeid. De douchestraal klettert tegen de achterkant van mijn nek. Ik trek de huid strakker met mijn vingers en kijk gebiologeerd naar de twee knikkers in het rare vel. Ik weet niet of er een almachtige bestaat, maar het lijkt me niet heel moeilijk om een knappere balzak te scheppen. Ik snap het nut ervan niet, behalve voortplanting. Het ding hangt op de meest onhandige plek. Voeten en handen dienen nog ergens voor, ze houden je in evenwicht en nemen je mee naar waar je zijn moet. In principe heb je niet veel aan je zak. Hij hangt er te hangen. Scheren doe ik met hetzelfde mesje als voor mijn gezicht. Ik weet niet of ik dat vies vind of niet.

Ik trek het vel rond mijn linkerteelbal strak en laat het mesje over de huid glijden. Mijn gezicht heb ik in seconden glad, maar hier doe ik langer over; ik ben te bang om een wondje te krijgen. Ik heb weleens een snee op mijn kin of in mijn nek gehad van het scheren. Maar deze keer gaat het goed. Het gaat goed. Ik spoel het mesje af en leg het aan de kant, pak de douchegel en zeep mezelf helemaal in. Zo begin ik mijn dag het liefst. Onder de douche met mijn ballen glad en mijn huid ruikend naar aloë vera, terwijl mijn telefoon mijn favoriete playlist afspeelt.

*You know I need your love
You've got that hold over me
Long as I've got your love
You know that I'll never leave*

Ik zing mee. Als Sevim me weer stiekem opneemt doe ik haar wat. Op het filmpje dat ze vorige maand maakte zag je alleen een dichte badkamerdeur, maar je hoorde me luidkeels zingen. Ze stuurde de video naar haar vrienden en onze familiechat. Ik schold haar uit met elk scheldwoord dat ik ken. Ik weet niet of ze weer meeluistert. Het maakt me niet meer uit. Ik deed het jaren geleden al, toen mijn stem net begon te veranderen en ik de hoge noten die ik vroeger haalde wel kon vergeten. Ik zing luidkeels en doe alsof ik gitaar speel. Rosa lacht me al jaren uit om mijn muzieksmaak. Ik luister naar rap en r&b, of naar ballads uit de jaren tachtig. Er zit niets tussenin.

*I just want to say this is my way
Of tellin' you everything
I could never say before*

‘Omar, opschieten!’ Mama klopt op de deur. ‘Genoeg geschreeuwd, je moet naar school.’

Ik draai aan de hendel van de douche. ‘Ja, ja. Kalm aan. Ik ben zo klaar.’ Ik had nog gehoopt dat ik niet zou hoeven haasten in de ochtend nu ik eindelijk een badkamer voor mezelf heb, maar mama klopt nog steeds. Ik loop langzaam naar de andere kant en pak de grootste handdoek die in de kast ligt. Het ding voelt zo zacht aan als een knuffel. Daarna spray ik parfum in mijn nek en op mijn rechterpols, die ik vervolgens tegen mijn andere pols wrijf. Ik kreeg de geur ooit van mama voor mijn twaalfde verjaardag. Sindsdien gebruik ik hem elke dag en krijg ik ieder jaar een nieuwe fles. Hij ruikt naar citrus, best zomers,

maar ik spuit 'm het hele jaar door op. Mama heeft ooit gezegd dat het te veel is. Het boeit me weinig. Ik ben dol op citrus.

‘Omar!’ roept mama opnieuw.

Ik schiet snel in mijn onderbroek, hoewel mijn billen nog niet helemaal droog zijn. Terwijl ik wat crème op mijn gezicht smeer kijk ik in de spiegel. Mijn wallen worden steeds donkerder. Het is alsof ik weken nauwelijks heb geslapen. Misschien klopt dat ook wel. Ik pak mijn telefoon van de doucherand, pauzeer de muziek en check de tijd. Dat wordt fietsen. Ik open de deur en haast me naar mijn kamer, waar mijn kleren al klaarliggen.

Mama roept, terwijl ze de trap af loopt: ‘Eindelijk. *Aptal*. Opschieten, anders kom je te laat op school.’

‘Is het Imaan?’

‘Nee.’

‘Sarah?’

‘Ook niet.’

Jacob zucht. ‘Alex, wie is het? Zeg het gewoon.’

Ik heb hem verteld dat ik zaterdag heb gezoend. Ze was een kop kleiner en had lang, krullend haar. Ze kon goed tongen, zeker, en ik mocht aan haar tieten voelen. Jacob gelooft het. Het blijft mijn grootste talent: liegen. Glashard liegen. Ik lieg over alles. Dat ik heb gevoeld, geflirt, dat ik een meisje uit onze klas mooi vind.

‘Ik vertel het je in de pauze,’ antwoord ik met een glimlach.

Lokaal veertien, geschiedenis. Mocht je verdwaald zijn, dan weet je de klas alsnog te vinden door de enorme landkaart die buiten het lokaal hangt, een van Pangea waarvan de zijkanten grijzig zijn gemaakt. Het lijkt bijna echt antiek. Aan de muren in het lokaal hangen aan weerszijden van het bord lijsten met belangrijke historische gebeurtenissen. Ik ken ze inmiddels allemaal; mevrouw Kolic zegt dat we ze moeten leren voor het examen. Een schilderij dat de Franse Revolutie uitbeeldt, een foto van een straat waar iedereen langs de weg een Hitlergroet doet, een tekening van de eerste Spelen in het oude Olympia.

Kolic past perfect in het lokaal. Ze is even lelijk. Het gaat haar waarschijnlijk om de inhoud. Haar gezicht lijkt op de schors van een boom; ze heeft de diepste rimpels die ik ooit heb gezien. Ze